

Arrest

nr. 64 477 van 5 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 21 februari 2011, verklaren er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 12 april 2011 werden de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

Ten aanzien van M.M.:
"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Albanees te zijn, afkomstig uit Istog (Kosovo), en u verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten. U verklaart op 12 april 1999 een trauma te hebben opgelopen, toen u uw vader vermoord, verminkt en mishandeld terugvond. Sinds 2000 zou u in behandeling zijn bij verschillende artsen en zou u verschillende soorten medicatie hebben gekregen die niet hielpen. Als u te lijden had aan slapeloze nachten omwille van de herinneringen, wendde u zich tot het ziekenhuis, waar u geholpen werd door de dokter die op die moment aanwezig was. Verder ging u enkele malen naar een arts in Pejë, wiens behandeling evenmin hielp. Het laatste jaar zou u in behandeling zijn bij S.B., een gespecialiseerde arts, die u de laatste 6 à 7 maanden medicijnen voorschreef en u tot slot aanraade zich ver van uw woonplaats te vestigen om niet meer aan de gebeurtenissen van de oorlog herinnerd te worden. Omdat uw echtgenote, M. I. (O.V. 6.771.114), zwanger is, voelde u de noodzaak om andere mogelijkheden te zoeken om te genezen. U besloot het land te verlaten om elders betere medische verzorging te krijgen. U stelt op 18 februari 2011 met een bestelwagen te zijn vertrokken vanuit Istog om op 21 februari 2011 aan te komen in België, waar u dezelfde dag nog asiel aanvroeg.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas, legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 7.09.2006 te Pristina, de Kosovaarse identiteitskaart van uw echtgenote, uitgereikt op 5.11.2007 te Pristina, uw huwelijksakte, uitgereikt op 1.12.2010 te Istog, de geboorteakte van uw vader, uitgereikt op 4.06.2002 te Istog, de overlijdensakte van uw vader, uitgereikt op 19.05.2002, een doktersvoorschrift, uitgereikt op 24.02.2011 te Istog, een medisch attest, uitgereikt op 24.02.2011 te Istog en 3 foto's van de begrafenis van uw vader.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt Kosovo verlaten te hebben en/of er niet naar terug te kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden gesteld dat de oorlog in Kosovo – en meer in het bijzonder de moord op uw vader – aan de basis ligt van de door u aangehaalde psychische problemen. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u meer dan tien jaar na het einde van de oorlog nog vreest voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of dat uw vertrek is ingegeven door bedoelde vrees. U verliet Kosovo enkel en alleen in de hoop op een betere medische behandeling. Medische motieven op zich ressorteren echter niet onder de Vluchtelingenconventie noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Betreffende uw verklaringen over de medische behandeling in Kosovo die ontoereikend en inefficiënt zou zijn, kunnen enkele vaststellingen worden gemaakt. Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u sinds 2000 in behandeling zou zijn. Nochtans bent u slechts in het bezit van één medisch attest dat op uw vraag werd opgesteld, reeds nadat u Kosovo had verlaten. Vervolgens verklaart u dat u in Kosovo enkel wanneer u nachtmerries had naar de dokter in het ziekenhuis ging. (gehoorverslag CGVS, p. 10). U zou hiervoor medicatie hebben gekregen die, volgens uw eigen verklaringen, ook wel degelijk hielp. (gehoorverslag CGVS, p. 12). Hieruit blijkt dat u wel degelijk kon rekenen op de hulp van de in Kosovo aanwezige medische zorg. Verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zich op regelmatige basis liet behandelen door een gespecialiseerde arts of dat u uw medicatie dagelijks innam. U verklaarde immers enkel medicijnen te nemen wanneer u dat zelf nodig achtte (gehoorverslag CGVS, p. 14). Ook uw echtgenote bevestigt dat zij u meermaals aanspoorde om naar de dokter te gaan, maar dat u dat weigerde, omdat ze u toch niet zouden kunnen helpen (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 6). Enkel de laatste 6 maanden zou u behandeld zijn door een arts die wel naar u luisterde en aandacht had voor uw problemen. Deze arts zou u weliswaar hebben aangeraden hebben om niet te blijven wonen in de omgeving die u deed denken aan de oorlogsfeiten en ze zou verklaard hebben dat ze niets meer voor u kon doen en dat u beter elders zou gaan (gehoorverslag CGVS, p. 14). Het is echter ongeloofwaardig dat een arts de behandeling zou stopzetten zonder concreet instellingen en/of psychiaters te noemen waar u voor uw behandeling terecht zou kunnen. Er dient ook opgemerkt te worden dat de arts u nooit heeft aangeraden om naar het buitenland te trekken voor een verdere behandeling van uw problemen. Het feit dat u in België geen medicatie meer neemt en nog geen concrete stappen heeft ondernomen om u hier te laten behandelen (gehoorverslag CGVS, p. 11, 12, 13), doet twijfels rijzen over het feit dat u voor een adequatere behandeling van uw trauma naar België bent gevlucht. Deze vaststelling in combinatie met het feit dat u in Kosovo niet consequent uw medicatie innam, zelfs als deze succesvol was, noch dat u zelf op regelmatige basis naar een gespecialiseerde arts ging, maakt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat u in België een fundamenteel betere en

andere behandeling zou krijgen en u heeft aldus niet aannemelijk gemaakt waarom u om tot een genezing van uw trauma te komen niet langer bij de Kosovaarse gezondheidsdiensten terecht zou kunnen.

Derhalve kan niet worden besloten dat de door u vermelde psychische problemen van die aard zijn dat zij een terugkeer naar Kosovo voor u onmogelijk maken wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, noch dat zij enige vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zouden uitmaken.

De informatie waarop het CGVS zich baseert voor de motivering van deze beslissing werd als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en afkomst uit Kosovo en die van uw echtgenote wordt niet betwist.

De geboorte – en overlijdensakte van uw vader bevestigen zijn identiteit en overlijden, wat hier evenmin ter discussie staat. Uw medische attest werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

Ten aanzien van M.I.:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een etnisch Albanese te zijn, afkomstig uit Istog (Kosovo) en u verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten. U verklaart na het huwelijk met uw echtgenoot, M. M. (O.V. 6.771.114), te weten te zijn gekomen dat hij aan een trauma lijdt. Voordien zou u er nooit iets van gemerkt hebben, omdat zijn symptomen meestal 's nachts tot uiting komen. U verklaart uw echtgenoot regelmatig aangespoord te hebben om naar de dokter te gaan, maar hij zou niet steeds geluisterd hebben naar uw advies omdat uw echtgenoot van mening was dat de dokters hem toch niet konden helpen. U besloot het land te verlaten om elders betere medische behandeling voor uw echtgenoot te vinden. U stelt op 18 februari 2011 vertrokken te zijn met een bestelwagen en op 21 februari 2011 te zijn aangekomen in België, waar u dezelfde dag nog asiel aanvraagde.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas, legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 5.11.2007 te Pristina.

B. Motivering

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag steunt op de motieven die door uw echtgenoot, M.M., werden aangebracht en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt. Aangezien inzake zijn asielaanvraag werd beslist dat zijn asielaanvraag ongegrond is, kan ook inzake uw asielaanvraag geen positieve beslissing worden genomen. Er zijn geen elementen voorhanden waarom u dient te vrezen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bij een eventuele terugkeer naar uw land. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

“Vooreerst dient te worden gesteld dat de oorlog in Kosovo – en meer in het bijzonder de moord op uw vader – aan de basis ligt van de door u aangehaalde psychische problemen. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u meer dan tien jaar na het einde van de oorlog nog vreest voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of dat uw vertrek is ingegeven door bedoelde vrees. U verliet Kosovo enkel en alleen in de hoop op een betere medische behandeling. Medische motieven op zich ressorteren echter niet onder de Vluchtelingenconventie noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Betreffende uw verklaringen over de medische behandeling in Kosovo die ontoereikend en inefficiënt zou zijn, kunnen enkele vaststellingen worden gemaakt. Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u sinds 2000 in behandeling zou zijn. Nochtans bent u slechts in het bezit van één medisch attest dat op uw vraag werd opgesteld, reeds nadat u Kosovo had verlaten. Vervolgens verklaart u dat u in Kosovo enkel wanneer u nachtmerries had naar de dokter in het ziekenhuis ging. (gehoorverslag CGVS,

p. 10). U zou hiervoor medicatie hebben gekregen die, volgens uw eigen verklaringen, ook wel degelijk hielp. (gehoorverslag CGVS, p. 12). Hieruit blijkt dat u wel degelijk kon rekenen op de hulp van de in Kosovo aanwezige medische zorg. Verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zich op regelmatige basis liet behandelen door een gespecialiseerde arts of dat u uw medicatie dagelijks innam. U verklaarde immers enkel medicijnen te nemen wanneer u dat zelf nodig achtte (gehoorverslag CGVS, p. 14). Ook uw echtgenote bevestigt dat zij u meermaals aanspoorde om naar de dokter te gaan, maar dat u dat weigerde, omdat ze u toch niet zouden kunnen helpen (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 6). Enkel de laatste 6 maanden zou u behandeld zijn door een arts die wel naar u luisterde en aandacht had voor uw problemen. Deze arts zou u weliswaar hebben aangeraden hebben om niet te blijven wonen in de omgeving die u deed denken aan de oorlogsfeiten en ze zou verklaard hebben dat ze niets meer voor u kon doen en dat u beter elders zou gaan (gehoorverslag CGVS, p. 14). Het is echter ongeloofwaardig dat een arts de behandeling zou stopzetten zonder concreet instellingen en/of psychiaters te noemen waar u voor uw behandeling terecht zou kunnen. Er dient ook opgemerkt te worden dat de arts u nooit heeft aangeraden om naar het buitenland te trekken voor een verdere behandeling van uw problemen. Het feit dat u in België geen medicatie meer neemt en nog geen concrete stappen heeft ondernomen om u hier te laten behandelen (gehoorverslag CGVS, p. 11, 12, 13), doet twijfels rijzen over het feit dat u voor een adequatere behandeling van uw trauma naar België bent gevlucht. Deze vaststelling in combinatie met het feit dat u in Kosovo niet consequent uw medicatie innam, zelfs als deze succesvol was, noch dat u zelf op regelmatige basis naar een gespecialiseerde arts ging, maakt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat u in België een fundamenteel betere en andere behandeling zou krijgen en u heeft aldus niet aannemelijk gemaakt waarom u om tot een genezing van uw trauma te komen niet langer bij de Kosovaarse gezondheidsdiensten terecht zou kunnen.

Derhalve kan niet worden besloten dat de door u vermelde psychische problemen van die aard zijn dat zij een terugkeer naar Kosovo voor u onmogelijk maken wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, noch dat zij enige vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zouden uitmaken.

De informatie waarop het CGVS zich baseert voor de motivering van deze beslissing werd als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.”

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en afkomst uit Kosovo worden niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u zwanger bent..“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de motiveringsplicht conform artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekers menen dat het Commissariaat-generaal de bal volledig mislaat indien het stelt dat medische redenen geen verband houden met het vluchtelingenstatuut. De Kosovaarse overheid faalt in haar beleid om haar burgers een ‘afdoende’ medische verzorging te bieden en dit omdat ze te weinig centen vrijmaakt voor deze medische hulp als gevolg van het ‘wild kapitalisme’ dat werd ingevoerd in Kosovo.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het artikel 48/3, §2, b van de vreemdelingenwet.

Verzoekers werpen op dat ze wel degelijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus (en een vrees hebben in vluchtelingrechtelijke zin) aangezien verzoekers door het opgelegde neoliberale beleid de nodige medische zorgen ontzegd worden wegens het gebrek aan centen. Doordat hen een afdoende gezondheidszorg wordt ontzegd wordt verzoekers geestelijk en lichamelijk geweld aangedaan. De

problemen van verzoekers zijn dermate systematisch en ingrijpend dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers herhalen hun betoog van slachtoffer van het neoliberale beleid waardoor hen het recht op afdoende gezondheidszorg wordt ontzegd. Verzoekers menen dat gezien de letsels van verzoeker niet op afdoende wijze in zijn land van herkomst worden verzorgd, hij een reëel risico loopt op ernstige (lichamelijke en psychologische) schade in geval van terugkeer.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekers asielaanvraag uitsluitend berust op vermeende medische problemen. Hij verklaarde immers naar België te zijn gekomen voor een betere medische behandeling van de psychische problemen waarmee hij, sinds de moord op zijn vader in 1999, kampt.

De commissaris-generaal oordeelde terecht dat verzoeker zich voor de beoordeling van zijn medische problemen dient te beroepen op de hiertoe geëigende procedure. Meer bepaald dient hij een aanvraag van machtiging tot het verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De voorbereidende werken stellen hierover: “(...) *Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder toepassing van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die ernstig ziek zijn via de asielprocedure te behandelen en dit om de volgende redenen: - De asielinstanties beschikken niet over de vereiste competenties om de medische situatie van een vreemdeling of de medische omkadering in het land van oorsprong of het land waar zij kunnen verblijven, in te schatten; (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstige zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)*.” (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 9-10)

Verzoeker betoogt dat hij ten gevolge van het neoliberale beleid in zijn land de nodige medische zorgen ontbeert waardoor hem geestelijk en lichamelijk geweld wordt aangedaan. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker zich beperkt tot een aantal blote beweringen die op geen enkele wijze worden onderbouwd met concrete gegevens merkt de Raad op dat het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het herkomstland tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoort die volledig wordt vrijgelaten in zijn beoordeling van de medische elementen van het individuele dossier waarbij de eed van Hippocrates geldt. De beoordeling of er een voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het herkomstland zal door de ambtenaar-geneesheer worden getoetst aan de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens. De ambtenaar-geneesheer verschaft vervolgens een advies aan de ambtenaar die beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Het komt derhalve niet toe aan de commissaris-generaal noch aan de Raad de beoordeling van de medische elementen van het dossier in de plaats van de ambtenaar-geneesheer te doen.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER